

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Michala Ryšky a soudkyň JUDr. Kateřiny Čuhelové, Ph.D., a Mgr. Ivy Krejčířové ve věci

žalobkyně: **Ing. H.N., MBA**, narozená dne XXXXX
bytem XXXXX
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Začalem
sídlem třída Svobody 43/39, 779 00 Olomouc

proti
žalované: **Haná Press, s.r.o.**, IČO 26782294
sídlem Průmyslová 4649/20, 796 01 Prostějov
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Bc. Janem Holasem
sídlem Aloise Krále 2640/10, 796 01 Prostějov

o ochranu osobnosti s náhradou nemajetkové újmy,

o odvolání žalobkyně proti rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 22. června 2022, č. j. 5 C 46/2019-267,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se v části I. výroku **mění** tak, že žalovaná je povinna uveřejnit do 30 dnů od právní moci rozsudku na vlastní náklady na straně 3 periodického tisku Prostějovský Večerník s minimální velikostí písma 36 b. pro nadpis omluvy a 22 b. pro text omluvy pod nadpisem „OMLUVA PANÍ ING. H.N., MBA“ veřejnou omluvu žalobkyni tohoto znění:

„Omlouváme se paní Ing. H.N., MBA, že jsme neoprávněně zasáhli do jejích osobnostních práv, když jsme ji v článku Radní usvědčili N. ze lži! ze dne 23. 4. 2018 urážlivě označili za udavačku, která „napráskala“ kauzu s vyplacenými bokejovými dotacemi.“

- II. Rozsudek prvního stupně se v další části I. výroku **mění** tak, že žalovaná je povinna zaplatit do 3 dnů od právní moci rozsudku žalobkyni na náhradě nemajetkové újmy v penězích částku 50 000 Kč s úrokem z prodlení ve výši 8,5 % p. a. za dobu od 3. 8. 2021 do zaplacení.
- III. Rozsudek prvního stupně se v další části I. výroku **mění** tak, že žalovaná je povinna do 3 dnů od právní moci rozsudku odstranit ze svých webových stránek www.vecernikpv.cz či dalších webových stránek, které spravuje nebo je za jejich obsah odpovědná, článek uveřejněný dne 23. 4. 2018 s titulkem „Radní usvědčili N. ze lži“.
- IV. Ve zbývajících částech se I. výrok rozsudku soudu prvního stupně **potvrzuje**.
- V. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Odůvodnění:

1. V záhlaví označeným rozsudkem soud prvního stupně v I. výroku zamítl žalobu, kterou se žalobkyně na žalované domáhala veřejné omluvy na straně 3 periodického tisku Prostějovský Večerník v rozsahu celé strany novin pod titulem „OMLUVA PANÍ ING. H.N., MBA“ tohoto znění: „*Omlouváme se paní Ing. H.N., MBA, že jsme neoprávněně zasáhli do jejich osobnostních práv, když jsme ji v článku „Radní usvědčili N. ze lži“ ze dne 23. 4. 2018 urážlivě označili za „udavačku“, urážlivě o Ing. H.N., MBA, uvedli, že „napráskala“ kauzu s vyplacenými dotacemi a že podává udání, dále se paní Ing. H.N., MBA, omlouváme, že jsme neoprávněně zasáhli do jejich osobnostních práv tvrzeními v článku „N. porušuje zákon!“ ze dne 17. 9. 2018, když jsme uvedli, že paní Ing. N. po dobu svého působení v zastupitelstvu Statutárního města Prostějova spřádala konspirace“*, jakož i uveřejnění barevné fotografie žalobkyně o velikosti nejméně 20 cm (výška) x 14 cm (šířka) na stejné straně novin současně s textem veřejné omluvy. Žalobu tímto výrokem zamítl také ohledně povinnosti žalované zdržet se publikace daných článků na webových stránkách www.vecernikpv.cz či na dalších webových stránkách, které spravuje nebo je za jejich obsah odpovědná, dostupných na adrese <https://stary.vecernikpv.cz/co-sestalo/zpravodajstvi/28479-n-porusuje-zakon> a na adrese <https://stary.vecernikpv.cz/sport/lednihokej/26044-radni-usvedcili-N-ze-lzi>. Právě tak tímto výrokem zamítl žalobu na úhrady částky 200 000 Kč se zákonným úrokem z prodlení z této částky od 20. 2. 2019 do zaplacení. Současně žalobkyni uložil zaplatit žalované k rukám jejího zástupce na náhradě nákladů řízení částku 43 378,50 Kč (II. výrok).
2. Soud prvního stupně dospěl k závěru, že výroky o tom, že žalobkyně „*napráskala kauzu s vyplacenými dotacemi*“, „*podává udání*“ a „*po dobu svého působení v zastupitelstvu Statutárního města spřádala konspirace*“, vycházejí z reálné události, kterou bylo zasedání zastupitelstva města Prostějova dne 16. 4. 2018, na kterém nejméně čtyři tehdejší členové zastupitelstva považovali jednání žalobkyně v podobě podání adresovaného Ministerstvu financí za „*udávání*“ či „*podávání udání*“. Hybridní převzaté výroky proto měly svůj nezpochybnitelný skutkový základ a jejich hodnotící aspekt není přehnaný, neboť vychází z reálných slovních vyjádření tehdejších členů zastupitelstva, které byly proneseny nikoli s cílem dehonestovat politického oponenta, nýbrž v rámci demokratické pluralitní diskuse na půdě základního politického orgánu obce. Nejde o nepřiměřený jednorázový difamační útok ze strany politických konkurentů, nýbrž o dlouhodobou prezentaci hodnotových soudů, které jsou uveřejňovány v regionálním periodiku s odlišným politickým zázemím, než které reprezentuje žalobkyně. Vzhledem k tomu, že jednání žalobkyně v podobě podnětu, oznámení či dotazu na Ministerstvo financí ohledně správnosti vyplacených dotací nevedlo k vyvolání žádného kontrolního řízení či jiného kontrolního mechanismu, natož k rozhodnutí státního kontrolního orgánu, ze kterého by bylo možno dovodit nelegálnost jednání města Prostějova při přidělování dotací, nejví se kritická hodnotící rovina napadených výroků jako excesivní. Žalobkyně je jako komunální politička povinna tolerovat vyšší míru kritiky související s její veřejnou činností. Veřejnosti je známo majetkové a personální zázemí předmětného týdeníku, reprezentujícího pouze část politického spektra, a čtenář disponující průměrným rozumem je schopen správně rozpoznat případný primitivní záměr způsobit nevýhodu politickému konkurentovi. Předmětné články učinily

žalobkyni negativní reklamu, žalobkyně byla poté v parlamentních volbách v říjnu 2021 zvolena poslankyní Parlamentu nejvyšším počtem preferenčních hlasů, a je tak nepochybné, že předmětné výroky v článcích ze dne 23. 4. 2018 a 17. 9. 2018 její čest, důstojnost a pověst nepoškodily.

3. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně odvolání, kterým se domáhala jeho změny vyhověním žalobě. Odmítla argumentaci soudu prvního stupně, že články učinily žalobkyni negativní reklamu, když poté byla zvolena do Poslanecké sněmovny, neboť takový nesprávný výklad jde proti smyslu zákona. Dále soudu prvního stupně vytkla nerespektování názoru odvolacího soudu, že je třeba věnovat se legitimitě jednání žalobkyně a nelze ji hodnotit jen podle výsledku. Soud prvního stupně postupoval přesně opačně, přičemž legitimitu jednání žalobkyně, respektive její obavy, že město jedná nelegálně, když vyplácí dotaci jinému subjektu než příjemci dotace, potvrdil dopis Ministerstva financí ze dne 31. 1. 2018, který soud prvního stupně sice provedl, ale tuto skutečnost paradoxně nezjistil. Legimitu svého jednání žalobkyně prokazovala i článkem o odsouzení vedení mládežnického hokejového klubu, ale soud prvního stupně tento důkaz neprovedl a v odůvodnění o něm nelze najít žádnou zmínku, což se týká i návrhu důkazů k exekučnímu řízení s hokejovým klubem, informacemi z veřejného rejstříku o insolvenčnímu tohoto klubu, e-mailovou komunikací s primátorkou RNDr. R. (v níž žalobkyně na nesprávný postup upozorňovala) či s Ministerstvem financí (které uvedlo, že zvolený postup města není v souladu se zákonem č. 250/2000 Sb.). Kontrola nakládání s veřejnými prostředky vládnoucí většinou je ze strany opozice ze zásady legitimní vždy, podmiňovat tuto legitimitu výsledkem je zcela nesprávné a soud prvního stupně učinil nesprávný skutkový závěr, že k odhalení nelegálního postupu nedošlo. Žalobkyně činila legitimní kroky k veřejné kontrole nakládání s veřejnými prostředky a použitá označení žalobkyně „udavačka“ a „napraskala“ jsou tak zcela nepřiměřená k danému jednání. Hodnocení slova „udávat“ soudem prvního stupně se neshoduje s obecným vnímáním takového označení a je v rozporu se zrušujícím usnesením odvolacího soudu. Soud prvního stupně nerespektoval závazný názor odvolacího soudu ani v tom, že nesprávně směšuje otázku skutkového základu výroků a přehnanost hodnotícího aspektu s odpovědností za převzatý výrok, pokud odůvodňuje skutkový základ výroků tím, že takto se o žalobkyni vyjádřili ostatní zastupitelé. Navíc soud prvního stupně zcela opomenul skutečnost, že těmito výroky častuje žalobkyni ve svém článku sama žalovaná, která je neuvádí jako citaci třetí osoby, takže se ani o převzaté výroky nejedná.
4. Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného. Uvedla, že předmětný článek vycházel z průběhu jednání zastupitelstva města Prostějov, na kterém několik zastupitelů použilo ve vztahu k žalobkyni v různých tvarech slovo udávat či napraskat, o čemž žalovaná informovala v článku, který měl povahu reportáže ze zastupitelstva. Výroky byly proneseny na zastupitelstvu v rámci politické diskuse osobami, které byly plně informovány o průběhu debaty. Je s podivem, že žalobkyně tvrdí, jak se jí tato skupina výroků dotkla, ale nepodnikla žádné kroky proti původcům těchto výroků ani proti tomu, že videozáznam ze zastupitelstva je veřejně dostupný. Informování o průběhu zastupitelstva je v demokratické společnosti zcela zásadní činností regionálních novinářů a není možno ho jakkoli cenzurovat. Výrok týkající se konspirace se týká hodnocení činnosti opozice jako celku, nikoli přímo žalobkyně, které nadto správně konspiračních teorií není cizí, což prokazují i její podání v tomto řízení. Ani jeden článek neměl za cíl poškodit žalobkyni. Žalovaná popřela, že by psala na politickou objednávku, k čemuž poukázala na výpověď svědka K. jako autora článků. Je lichá argumentace žalobkyně jinými kauzami článků žalované. Sporné články žalobkyni nijak nepoškodily, neboť její politická kariéra se zásadním způsobem rozvinula a jako poslankyně může čelit nepochybně mnohem intenzivnější kritice a značně ostřejším výrazům. Sporné výroky by měla být jako zastupitelka města schopna tolerovat a je třeba upřednostnit svobodu projevu před ochranou osobnosti žalobkyně, neboť z článků nevyplývala primární snaha žalobkyni znevážit či urazit.

5. Krajský soud v Brně jako soud odvolací (§ 10 o.s.ř.) po zjištění, že odvolání bylo podáno k tomu oprávněným subjektem (§ 201 o.s.ř.), směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je přípustné (§ 201, § 202 a *contr.* o.s.ř.), a bylo podáno včas (§ 204 odst. 1 o.s.ř.), v souladu s ustanovením § 212 a § 212a odst. 1 o.s.ř. přezkoumal rozhodnutí soudu prvního stupně a řízení mu předcházející i nad rámec odvolacích důvodů, a dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je částečně důvodné.
6. Odvolací soud předesílá, že jde v pořadí již o druhý zamítavý rozsudek soudu prvního stupně, neboť jeho předchozí zamítavý rozsudek byl zrušen usnesením odvolacího soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 70 Co 80/2020-160, na který lze z hlediska východisek pro posouzení věci primárně odkázat. Ve vztahu k nyní posuzovaným publikovaným výrokům žalované (poté, co ve vztahu k ostatním žalovaným výrokům o porušení zákona a stavebním povolení došlo v dalším řízení před soudem prvního stupně na základě zpětvzetí žaloby k zastavení řízení) bylo ohledně kategorizace právního charakteru výroků uvedeno, že v případě výroků o tom, že žalobkyně „*napraskala*“ kauzu s vyplacenými dotacemi a „*spřádala konspirace*“ jde o tzv. hybridní výroky, v nichž je zastoupen nejen skutkový prvek, nýbrž velmi silně i kritický hodnotící (úsudkový) prvek o charakteru skutkového jednání žalobkyně. Ryzím hodnocením je pak označení žalobkyně za „*udavačku*“.
7. S poukazem na citovanou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, Ústavního soudu a Nejvyššího soudu bylo konstatováno, že přípustná míra tolerance výroků musí být u žalované jako (v té době) komunální opoziční političky nutně vyšší, nicméně ani osoba veřejně činná není nucena tolerovat veřejná obvinění bez skutkového základu. Teprve při zjištění toho, zda a jaký měly žalovanou zveřejněné výroky skutkový základ, lze hodnotit, zda nebyly přehnané. Bude nutno hodnotit (a to nikoli jen podle výsledku oznámení) legitimitu jednání žalobkyně samotné, které mělo být podkladem daných úsudků, a zohlednit nejen (vesměš již *prima facie* danou) expresivitu výrazů, ale současně vyjít i z premisy, že slovní výpady směřované *ad personam* by měly být chráněny méně než kritika *ad rem*, přičemž v případě tzv. intenzivního excesu jde o nepřiměřenou kritiku. Bude-li v dalším řízení před soudem prvního stupně zjištěno, že žalobkyně opravdu činila jen legitimní kroky k veřejné kontrole nakládání s veřejnými prostředky, bude možno přiměřenost úsudku vzhledem k použitému výrazivu dovozovat jen stěží. Dále bylo s poukazem na citovanou judikaturu Ústavního soudu odmítnuto východisko soudu prvního stupně, že žalovaná nenese odpovědnost za citace třetích osob, a ohledně tzv. převzatých výroků bylo soudu prvního stupně uloženo přihlídnout nejen k tomu, kdo je autorem původního tvrzení, nýbrž i k míře expresivity výrazů a tomu, zda bylo zřejmé, že se v případě autora původního tvrzení jedná o politického či názorového oponenta, který má zájem osobu výrokem dotčenou znevážit, a to tím spíše s ohledem na to, zda byla žalovaná v době vydání článků opravdu ovládána konkurenčními politiky.
8. Tento závazný právní názor odvolacího soudu soud prvního stupně důsledně nerespektoval, čímž se dopustil porušení § 226 odst. 1 o.s.ř. dle kterého byl právním názorem odvolacího soudu vázán.
9. Pro účely hodnocení **legitimity postupu žalobkyně** jako skutkového základu pro publikované formulace žalované o žalobkyni nutno akcentovat, že oproti názoru soudu prvního stupně, který je v rozporu se závazným právním názorem odvolacího soudu z dřívějšího rozhodnutí, zde rozumně nemůže být určující výsledek podání učiněných žalobkyní na Ministerstvo financí (tím spíše pak ne v soudem prvního stupně dovozovaném směru, zda došlo k vyvolání kontrolního řízení či jiného kontrolního mechanismu nebo dokonce k rozhodnutí státního kontrolního orgánu, ze kterého by bylo možno dovodit nelegálnost jednání města Prostějova při přidělování dotací).
10. Každý má totiž ústavním pořádkem garantované právo obracet se ve věcech veřejného nebo jiného společného zájmu na státní orgány a orgány územní samosprávy s žádostmi, návrhy a stížnostmi (čl. 18 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Pro účely toho, zda při výkonu obdobného práva došlo k excesu, se přitom nelze omezit na pouhé zjištění výsledku šetření o učiněném podání, neboť takto dokonce i ve vztahu k podání trestního oznámení (sic) platí, že k závěru, zda se v konkrétním případě jednalo o exces, je třeba porovnat zejména okolnosti,

za nichž takové trestní oznámení bylo učiněno (jde především o posouzení toho, zda existovaly okolnosti, které byly objektivně způsobilé podložit přesvědčení osoby činící oznámení, že byl spáchán určitou osobou čin označený v oznámení, či zda se případně jednalo pouze o svévolné, resp. smyšlené obvinění postižené osoby s případným cílem takové osobě uškodit apod.), a zda v konkrétním případě byl naplněn předpoklad dobré víry osoby, jež takové trestní oznámení učinila (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 11. 2000, sp. zn. 30 Cdo 422/2000).

11. Odvolací soud provedl v tomto směru dokazování, přičemž z e-mailové komunikace mezi žalobkyní a primátorkou RNDr. A.R. vyplývá, že žalobkyně dne 16. 2. 2017 poslala primátorce na vědomí výpis exekucí vůči spolku LHK Jestřábi Prostějov s obavou, aby přidělené dotace nebyly vzápětí exekutorem zabaveny, k čemuž jí primátorka odpověděla, že informace má a dotace nedostávají v hotovosti, nýbrž se proplácují faktury s tím, že takto je už několik let postavena smlouva. Z obsahu následné komunikace žalobkyně s Ministerstvem financí (dotaz ze dne 3. 5. 2018) se návazně podává, že žalobkyně zjišťovala, zda je v souladu se zákonem č. 250/2000 Sb. takový postup, kdy dotace není poskytnuta na účet žadatele o dotaci, ale ve smlouvě o dotaci je dohodnut způsob poskytnutí úhradou na účet poskytovatele služby (třetí osoby). K tomu jí bylo odpovědí ze dne 9. 5. 2018 sděleno, že postup v konkrétní posuzované smlouvě tak, aby šla část prostředků na účet poskytovatele služeb, není v souladu se zákonem č. 250/2000 Sb. Obdobně v odpovědi ze dne 31. 1. 2018 bylo Ministerstvem financí sděleno, že dotaci lze poskytnout pouze na účet příjemce dotace, jiný postup není možný a popsáný způsob poskytnutí prostředků dodavateli příjemce dotace není v souladu se zákonem č. 250/2000 Sb. ani se smlouvou o poskytnutí dotace. Dle článku z www.idnes.cz ze dne 13. 11. 2019 došlo dokonce v souvislosti s kauzou hokejových dotací k trestnímu odsouzení M.T. za dotační podvody a daňové úniky a klub pak zkrachoval i přesto, že ho štědře dotovaly kraj a město.
12. Přestože tedy, jak již uvedeno, jen výsledek podání nemůže být pro hodnocení excesivity podání určující, i výsledek těchto podání jednoznačně hovoří ve prospěch legitimacy postupu žalobkyně. Z hlediska podstaty věci je zcela přílehavá argumentace v odvolání žalobkyně, že kontrola nakládání s veřejnými prostředky vládnoucí většinou je ze strany opozice ze zásady legitimní vždy, podmiňovat tuto legitimitu výsledkem je zcela nesprávné a soud prvního stupně učinil nesprávný skutkový závěr, že k odhalení nelegálního postupu nedošlo. Lze plně souhlasit i s argumentací žalobkyně, že zjišťovala informace nezbytné pro řádný výkon veřejné funkce zastupitelky s cílem vyjasnit nesrovnalosti, případně řešit porušení zákona. Žalovaná v rámci své obrany dokonce ani netvrdí, že by se žalobkyně v tomto směru měla dopustit excesu ze svého ústavně garantovaného práva, vyplývajícího z čl. 18 odst. 1 Listiny (brání se především tím, že šlo o výroky převzaté od zastupitelů města), přičemž k opaku lze poukázat i na žalobkyní doložený článek o trestním odsouzení bývalého šéfa prostějovského mládežnického hokeje za dotační podvody a daňové úniky a o tom, že klub zkrachoval i přesto, že ho štědře dotovaly kraj a město (viz i odvolacím soudem k důkazu provedený článek *Za machinace v prostějovském mládežnickém hokeji dostal exšéf klubu pět let*, publikovaný na idnes.cz dne 13. 11. 2019, respektive i odvolacím soudem k důkazu provedený výpis ze spolkového rejstříku LHK Jestřábi Prostějov se zápisem o zjištění úpadku dlužníka).
13. Tím, že žalobkyně vstoupila do veřejného života, na sebe přijala riziko možné kritiky i nepřesnosti skutkových tvrzení o ní, a přípustná míra tolerance výroků zde musí být nutně vyšší. Takový přístup má totiž oporu v judikatuře, dle které práva na ochranu osobnosti se mohou samozřejmě domáhat i politikové a ostatní veřejně činné osoby, měřítko posouzení skutkových tvrzení a hodnocení jsou však v jejich případech mnohem měkčí ve prospěch novinářů a jiných původců těchto výroků (z mnoha viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 4. 4. 2005, sp. zn. IV. ÚS 146/04). Ve vztahu k osobě žalobkyně jako (v té době) opoziční komunální političky nutno připomenout, že vstup do politiky znamená konkludentní souhlas s větší mírou zveřejňování informací o své osobě, a to nejen informací pozitivních (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze

dne 19. 11. 2004, sp. zn. 30 Cdo 923/2004). Toto nazírání není důsledkem jakési „*degradace*“ ochrany osobnostních práv politika, ale je přirozeným důsledkem jeho rozhodnutí vystavit se kontrole jak ze strany svých voličů či členů stejné politické strany, tak, a to zejména, ze strany politické opozice, novinářů i všech občanů (viz usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 2. 2005, sp. zn. III. ÚS 11/04).

14. Je jistě faktem, že dle ustálené judikatury samy hodnotící soudy nemohou z logiky věci podléhat důkazu pravdy, neboť existenci faktů lze sice prokázat, leč pravdivost jejich hodnocení podrobit důkazům nelze. Ve vztahu k hodnotícím soudům nelze tedy požadavek dokázat jejich pravdivost naplnit a takový požadavek porušuje samotnou svobodu názoru (např. náleží Ústavního soudu ze dne 8. 2. 2000, sp. zn. I. ÚS 156/99). To však neznamená, že hodnotové soudy jsou zcela nenapadnutelné, neboť tam, kde je nějaké prohlášení hodnotovým soudem, může přiměřenost zásahu do osobnostních práv záviset na tom, zda existuje **dostatečný faktický podklad** pro napadené prohlášení, protože i hodnotový soud bez jakéhokoli faktického podkladu může být **přehnaný** (např. náleží Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2005, sp. zn. I. ÚS 367/03, s poukazem na rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věcech *De Haes a Gijssels proti Belgii* a *Oberschlick proti Rakousku*). Presumpcí dovolené kritiky (presumpcí ústavní konformity) je chráněn toliko hodnotící úsudek, nikoli tvrzení faktů, která v míře, v níž sloužila za základ kritiky, musí naopak důkazně prokazovat kritik sám (např. náleží Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05, rozsudek ESLP ze dne 17. 12. 2004 ve věci *Pedersen a Baadsgaard proti Dánsku*, stížnost č. 49017/99, odst. 76).
15. Výroky, které v sobě kombinují skutkový základ i prvek hodnocení, se označují jako hybridní výroky (k hybridním výroky srov. *Kosař, D.* Kritika soudců v České republice. Soudní rozhledy, 2011, č. 4, s. 118) nebo hodnotový soud se skutkovým základem (srov. např. *Lindon, Otechakovský-Laurens a July proti Francii*, rozsudek velkého senátu, 22. 10. 2007, č. 21279/02 a 36448/02, § 57; či *Kuliš a Róžycski proti Polsku*, rozsudek, 6. 10. 2009, č. 27209/03, § 37-39). V takových případech je nezbytné určit, do jaké míry mají tyto hybridní výroky **skutkový základ** a zda nejsou tyto výroky vzhledem k prokázanému skutkovému základu **přehnané** (rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Pedersen a Baadsgaard*, § 76; dále rozsudek ESLP ve věci *Jerusalem proti Rakousku* ze dne 27. 2. 2001, stížnost č. 26958/95, § 43; nebo rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Morice proti Francii* ze dne 23. 4. 2015, stížnost č. 29369/10, § 126).
16. Slovní výpady směřované *ad personam* mají být chráněny méně než kritika *ad rem* (viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1511/13; usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 9. 2017, sp. zn. I. ÚS 1041/17). Obecněji je žádoucí silněji chránit kritiku věcnou než osobní výpady vůči jednotlivcům (srov. i *Husseini, F., Bartoň, M., Kokeš, M., Kopa, M. a kol.* Listina základních práv a svobod. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 558, marg. č. 17 184). Jsou-li v kritice k charakterizaci určitých jevů a osob použity výrazy, jejichž míra expresivity je ve značném nepoměru k cíli kritiky, respektive je-li obsah kritiky nepřiměřený posuzovanému jednání kritizovaného a vyplývá-li z ní úmysl znevážit či urazit kritizovanou osobu (tzv. **intenzivní exces**), jde o kritiku nepřiměřenou, která je způsobilá zasáhnout do práva na ochranu osobnosti (např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 31. 1. 2008, sp. zn. 30 Cdo 1941/2007). Legitimitu zveřejnění nelze dovodit a ústavní ochranu svobodou projevu nelze poskytnout informaci, pokud byla dominantně motivována touhou poškodit difamovanou osobu (náleží Ústavního soudu ze dne 6. 3. 2012, sp. zn. I. ÚS 1586/09).
17. V případě podtitulku článku ze dne 23. 4. 2018 o tom, že „*roste odpor proti udavačce*“, a výroku v perexu (úvodu článku), že kauzu s vyplacenými dotacemi „*napráskala*“ Ministerstvu financí ČR opoziční zastupitelka H.N. (nezařazená), nejde svou formou o citace třetích osob, nýbrž se jedná o ofenzivně zaměřené a nekorektní výroky žalované samotné (ať již redaktora M.K. jako autora článku či případně jiné osoby jako editora článku). Jak již uvedeno, označení žalobkyně jako „*udavačky*“ je z hlediska kategorizace výroků ryzím hodnocením a výrok o tom, že žalobkyně „*napráskala*“ kauzu hokejových dotací, je výrokem hybridním, v němž je zastoupen nejen skutkový

prvek, nýbrž velmi silně i kritický hodnotící (úsudkový) prvek o charakteru skutkového jednání žalobkyně.

18. Je irelevantní, že tyto vlastní výroky žalované měly svou předchozí oporu ve výrocích, které zazněly v průběhu konání předmětného zastupitelstva a které jsou v článku návazně citovány (jen zde pak již nejde o vlastní výroky žalované, nýbrž právě o citace), když nadto nelze vylučovat ani odpovědnost vydavatele za uveřejnění převzatých výroků (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 2. 2004, sp. zn. III. ÚS 73/02; ze dne 14. 4. 2015, sp. zn. II. ÚS 2296/14). Určující je, že svou formulací se zde v případě podtitulku a perexu článku jedná o vlastní výroky žalované, které jsou svým tónem **jednoznačně přehnané** ve vztahu ke kritizovanému skutkovému základu, jenž fakticky spočíval v tom, že žalobkyně jako opoziční zastupitelka činila legitimní kroky k veřejné kontrole nakládání s veřejnými prostředky. Legitimní dotazy žalobkyně na Ministerstvo financí nelze ani v nadsázce považovat za udávání (či dokonce ještě expresivněji „*práskání*“), neboť takto hanlivě by bylo možno hodnotit jen případné zavrženíhodné (excesivní) konání žalobkyně, nikoli fakt, že žalobkyně takto činila legitimní kroky k veřejné kontrole nakládání s veřejnými prostředky.
19. Nařčení z udavačství je v české společnosti i vzhledem k historickému kontextu, danému zkušenostmi s nacistickým či komunistickým režimem, nutno vnímat jednoznačně negativně jako označení pro vysoce zavrženíhodné počínání, a je tudíž legitimnímu konání žalobkyně naprosto nepřiléhavé a nepřiměřené. V případě výroku prvního tak jde o **nepřiměřenou kritiku** a v případě výroku druhého o **nepřiměřený hybridní výrok** (přehnaný hodnotový soud s nedostatečným skutkovým základem), z nichž (nejen *prima facie*, ale i v níže uvedeném kontextu celého článku) vyplývá evidentní úmysl žalované znevážit a urazit kritizovanou osobu (**intenzivní exces žalované**).
20. Legitimitu zveřejnění informace nelze dovést, pokud byla dominantně motivována touhou poškodit difamovanou osobu, což se stalo právě zde. Jedná se o takovou míru excesivity, u které již nelze ani po (v té době) lokální opoziční politice jako osobě veřejného zájmu v demokratické společnosti spravedlivě požadovat, aby ji z titulu svého postavení tolerovala, neboť použití obdobných úmyslných urážek v tisku se bez dostatečného skutkového základu nesmí stát v demokratické společnosti normou ani ve vztahu k osobám veřejného zájmu. Pokud by legitimní počínání mělo být právně přípustně vystaveno obdobně excesivnímu negativnímu hodnocení v tisku, mělo by to odstrašující efekt pro naplnění legitimního požadavku kontroly nakládání s veřejnými prostředky vládnoucí většinou ze strany opozice. Na podporu závěru odvolacího soudu o právní nepřipustnosti obdobných výroků lze zmínit i veřejně známou kauzu označení Lukáše Wagenknechta právě za „*udavače*“ Andrejem Babišem, v níž byl předmětný výraz shledán rovněž jiným odvolacím soudem jako výraz za hranou (z řady veřejně dostupných zdrojů viz např. článek [Babiš se musí omluvit, že senátora označil za udavače. „Psychopat“ mu prošel - iDNES.cz](#)).
21. Okolnosti subjektivního charakteru lze zpravidla dokazovat jen nepřímo, a to z okolností objektivní povahy, ze kterých se dá podle zásad správného myšlení usuzovat na vnitřní vztah škůdce k porušení nebo ohrožení zájmu poškozeného. Ze strany žalované se zde v žádném případě nejednalo o korektní a neutrální zpravodajství, které by mělo charakter skutkových tvrzení, pojednávajících o průběhu zastupitelstva (rozhodně tedy nešlo – účelovými slovy svědka M. K. jako autora článku – jen o „*klasickou reportáž ze zastupitelstva*“), nýbrž se evidentně jednalo o právně nepřipustné přehnané (nepřiměřené) hodnocení žalobkyně, činěné žalovanou s cílem žalobkyni urazit a realizované nadto nikoli z neutrální pozice, nýbrž při očividném zneužití lokálního periodika v místním politickém boji. Celé vyznění článku bylo vůči žalobkyni jednoznačně ofenzivně zaměřeno a nešetřilo výrazy, které se běžnému zpravodajství naprosto vymykají (dále např. výrok, že rovněž někteří zástupci opozice N. „*prokleli*“, či závěrečné povzdechnutí, že těžko říct, zda si slova většiny osazenstva prostějovského zastupitelstva „*vzala k srdci*“). Odvolacímu soudu je ostatně z úřední činnosti známo, že předmětné periodikum se neoprávněných zásahů do práv na ochranu osobnosti názorových oponentů a kritiků místních poměrů dopustilo nejen v tomto případě, ale i v kauze řešené rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 5. 2021, č. j. 70 Co 128/2020-502, v níž byl

místní občanský aktivista pro změnu označen slovem „*chudák*“ a která je známa i účastníkům tohoto řízení, neboť žalovaná byla stejná a zástupce žalobkyně tímto rozsudkem argumentuje a byl i zástupcem žalobce v daném řízení. V daném kontextu je příznačné, že ani v nyní posuzovaném případě jednostranně a ofenzivně zaměřeného článku nebyl dán prostor k vyjádření osoby zásahem dotčené, což rovněž nevyhovuje požadavkům korektního zpravodajství [srov. nálezn Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03; shodně viz *Amicus Curiae Opinion* Benátské Komise ze dne 17. 3. 2004, CDL-AD(2004)011].

22. Úvaha soudu prvního stupně, dle níž má být zjevné, že předmětné výroky z roku 2018 žalobkyni nepoškodily, neboť v říjnu 2021 byla zvolena poslankyní Parlamentu ČR s nejvyšším počtem preferenčních hlasů z celého Olomouckého kraje, je pro účely základu odpovědnosti za zásah do práva na ochranu osobnosti rovněž principiálně zcela nesprávná již jen z toho důvodu, že nerespektuje judikatorní východiska, z nichž soudní praxe při ochraně osobnosti vychází. Patří totiž k obecným východiskům práva na ochranu osobnosti (viz např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 8. 2019, sp. zn. 25 Cdo 3423/2018), že ke vzniku občanskoprávní povinnosti odčinit nemajetkovou újmu způsobenou zásahem do osobnosti člověka musí být splněna podmínka existence zásahu objektivně způsobitelného vyvolat nemajetkovou újmu spočívajícího buď v porušení, nebo ohrožení osobnosti člověka v jeho fyzické či morální integritě. Zásah musí být neoprávněný (protiprávní) a musí být zjištěna existence příčinné souvislosti mezi takovým zásahem a dotčením osobnostní sféry člověka (obdobně viz též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 11. 2018, sp. zn. 30 Cdo 439/2018). Úvaha soudu prvního stupně však v rozporu s tím nerespektuje, že pro základ odpovědnosti za zásah do práva na ochranu osobnosti je postačující, že výroky byly nepochybně objektivně způsobitelné porušit nebo jen ohrozit právo na ochranu osobnosti žalobkyně (zásah do práva na ochranu osobnosti může být pouhým ohrožovacím deliktem), přičemž rozsah vzniklé nemajetkové újmy má vliv až na způsob a výši satisfakce.
23. Za situace, kdy došlo ohledně této skupiny výroků ke vzniku civilní deliktní odpovědnosti žalované za zaviněný zásah do práva na ochranu osobnosti žalobkyně (§ 81 a násl. o.z.) jako jejího absolutního (v soukromoprávním významu) práva dle § 2910 o.z. (první skutkové podstaty), *in concreto* do její cti a vážnosti, vznikla žalované ve smyslu § 2956 o.z. povinnost odčinit žalobkyni nemajetkovou újmu. Po žalobkyni jako (v té době) lokální opoziční političce nelze (a to ani na základě tzv. diferencovaného uplatnění objektivního kritéria), jak již výše uvedeno, spravedlivě požadovat, aby tento zásah snášela. Stejnou újmu by zde utrpěla jakákoli osoba ve srovnatelném postavení, která by byla danou skutečností postížena, a existence imateriální újmy je tedy notorií, kterou dokazovat netřeba (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 3. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010).
24. Jde-li o **soudně přiznávanou omluvu**, vztah přiměřenosti mezi neoprávněným zásahem a satisfakcí za něj zásadně umožňuje, aby omluva za veřejně učiněný neoprávněný zásah byla realizována rovněž veřejně, způsobem adekvátním tomu, jak byl neoprávněný zásah učiněn. Jak vyplývá i z rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2018, sp. zn. 23 Cdo 5145/2017, text požadované omluvy může být formulován tak, aby vystihl podstatu závažného jednání, a nemusí obsahovat doslovnou citaci jednotlivých tvrzení žalovaného. V souladu s rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 28. 8. 2012, sp. zn. 23 Cdo 4669/2010, odvolací soud není návrhem žalobkyně na znění omluvy striktně vázán a při zachování obsahového hlediska může upravit znění navržené omluvy, vypustit slovní spojení či celou větu nebo znění omluvy zkonkretizovat. Vzhledem k uvedenému je proto podstatě věci přiměřený takový způsob a text omluvy, jímž se žalovaná v periodiku, ve kterém k neoprávněnému zásahu došlo, žalobkyni veřejně omluví za urážlivě označení za udavačku, která „*napráskala*“ kauzu s vyplacenými dotacemi, přičemž odvolacím soudem byla v souladu s jeho výše uvedeným oprávněním (pro správné zasazení kontextu omluvy) provedena i drobná konkretizace v tom směru, že se jedná právě o dotace hokejové.

25. Celkový rozsah nárokované omluvy byl však nepřiměřený nejen vzhledem k tomu, že na celé straně nebyl ani původní článek, v jehož rámci k zásahu došlo, ale také s ohledem na délku textu přiznané omluvy. Rovněž tak nárokovaná velikost písma 40 b. pro nadpis a 30 b. pro text byla až příliš monstrózní a přiměřená je dle volné úvahy odvolacího soudu, provedené i s oporou v porovnání konceptů obou vytištěných variant, s nimiž byli účastníci seznámeni, velikost písma 36 b. pro nadpis a 22 b. pro text omluvy. Jde o dostatečně velký text, který nelze čtenářem přehlédnout.
26. Požadavek na zveřejnění fotografie žalobkyně spolu s omluvou pak byl nejen nepřiměřený, ale rovněž bez jakékoli opory v právu. Pořízení a zveřejnění fotografie pro účely článku bylo totiž kryto zákonnou zpravodajskou licencí dle § 89 o.z. a nebylo současně ve smyslu § 90 o.z. využito nepřiměřeným způsobem v rozporu s oprávněnými zájmy žalobkyně. Snímek zachycuje zamyšlenou žalobkyni, která si s pohledem vpřed podpírá hlavu rukou, a nejedná se tedy o žádnou situaci, která by byla schopna dotknout se jejích osobnostních práv. Žalobkyní naznačovaný problém, nastíněný v podstatě v tom smyslu, zda to žalobkyni na fotografii sluší či nikoli, je poněkud úsměvný a nemůže být pro účely § 90 o.z. jakkoli relevantní. Kritérium vkusu je vždy subjektivní a každý politik musí být bez pochyb schopen tolerovat zveřejnění obdobných fotografií.
27. Jde-li o přiměřenou **peněžitou satisfakci** ve vztahu k neoprávněným výroků o udavačství, relevantní skutečnosti v podobě úmyslu urazit a násobení účinků zásahu jeho zveřejněním v místním periodiku představují ve smyslu § 2957 o.z. důvody zvláštního zřetele hodné, které je *ex lege* nezbytné zohlednit při stanovení způsobu a výše zadostiučinění. Žalobkyně tak má nárok nejen na výše uvedenou satisfakci morální (formou veřejné omluvy), nýbrž i reálnou, přičemž pro přiznání peněžité satisfakce žalobkyni je postačující sama předmětná objektivizace újmy a akcent na § 2957 o.z. v případě úmyslného protiprávního jednání (k tomu rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 15. 7. 2021, sp. zn. 25 Cdo 3402/2019).
28. Na základě volné úvahy odvolacího soudu (§ 136 o.s.ř., § 211 o.s.ř.) je za adekvátní výši finanční satisfakce možno pokládat částku 50 000 Kč, neboť adekvátně zohledňuje okolnosti konkrétního případu, včetně intenzity zásahu a okolností zvláštního zřetele hodných dle § 2957 o.z. (úmysl škůdce, násobení účinků zásahu uváděním ve veřejnou známost). Na druhou stranu pro vyváženost nepřehlídí, že šlo o zásah v článku pouze lokálního periodika, byť s internetovou verzí, nikoli tedy periodika celostátního, bez dalšího přímo oslovujícího široký okruh čtenářů s širokým územním účinkem. Pro srovnání lze poukázat i na již zmíněnou kauzu, řešenou rozsudkem zdejšího soudu ze dne 12. 5. 2021, č. j. 70 Co 128/2020-502, v níž byl místní občanský aktivista žalovanou pro změnu označen slovem „*chudák*“, v níž došlo k přiznání částky právě 50 000 Kč za sice intenzivnější výraz, který v učiněném kontextu soukromého života zasahoval již přímo do důstojnosti, avšak oproti nyní posuzované věci nebyl naopak užít opakovaně, a to dokonce včetně podtitulku a perexu článku.
29. Z této částky byl odvolacím soudem přiznán i úrok z prodlení (§ 1970 o.z.), což je při existenci prodlení s nezaplacením přiměřeného zadostiučinění přípustné, byť výši nároku stanoví až soud (srov. nález Ústavního soudu ze dne 19. 12. 2019, sp. zn. II. ÚS 2149/2017). Při absenci ujednání o splatnosti (o času plnění) platí, že věřitel může požadovat plnění ihned a dlužník je poté povinen splnit bez zbytečného odkladu (§ 1958 odst. 2 o.z.). Předmětná lhůta je chápána jako lhůta v řádu dnů, maximálně týdnů (srov. i *Petrov, J., Výtisk, M., Beran, V. a kol.* Občanský zákoník. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 1970, marg. č. 1958 12). Žalobkyně původně bez rozčlenění na jednotlivé výroky v žalobě požadovala souhrnnou částku 200 000 Kč. Konkretizovaný požadavek, z něhož vyplývá, že na výroky týkající se právě udavačství, nárokuje celkem 150 000 Kč (3 x 50 000 Kč), byl žalované doručen dne 27. 7. 2021. Lhůta bez zbytečného odkladu po doručení podání žalované (§ 41 odst. 3 o.s.ř.), stanovená volnou úvahou odvolacího soudu v řádu dnů, tak skončila 2. 8. 2021 a od 3. 8. 2021 je žalovaná v prodlení s plněním tohoto peněžitého dluhu (§ 1970 o.z.).

30. Žalovanou ohledně nároku na finanční satisfakci vznesená námitka promlčení je zjevně nedůvodná, neboť článek byl zveřejněn dne 23. 4. 2018 a žaloba byla podána dne 20. 2. 2019, tedy včas ve tříleté promlčecí lhůtě (§ 629 odst. 1 ve spojení s § 620 odst. 1 o.z.). Již v žalobě byl přitom nárok na finanční satisfakci uplatněn, byť souhrnnou částkou za vícero výroků, a v průběhu řízení došlo ze strany žalobkyně k upřesnění, kolik je na kterých z napadaných výroků žalované v daném rámci nárokováno. Bylo-li současně s tím učiněno ohledně dalších dvou původně napadaných výroků i částečné zpětvzetí žaloby, nelze z toho za popsané situace činit žalovanou dovozované závěry, neboť takový přístup by byl přepjatě formalistický a tudíž nepřijatelný. Nadto se odvolacím soudem přiznaná částka pohybuje v mantinelu, kterého se argument o skrytém rozšíření žaloby nemůže týkat.
31. Argumentovala-li žalovaná, že u ní došlo k poklesu příjmů z reklam, aniž by k tomu navíc cokoli doložila, nutno akcentovat, že závěr o úmyslném zavinění újmy škůdcem *ex lege* vylučuje možnost snížení náhrady nemajetkové újmy s poukazem na jeho případné majetkové poměry (§ 2953 odst. 1 *in fine* ve spojení s § 2894 odst. 2 *in fine* o.z.). Žalobkyni přisouzená částka současně není pro žalovanou svou výší již *prima facie* likvidační a s ohledem na tuto výši, jakož i dobu, po kterou již řízení trvá, není opodstatněné uvažovat ani o přiznání plnění ve splátkách.
32. Soud prvního stupně nesprávně označil ve výroku rozsudku požadavek na odstranění článků, na kterém žalobkyně v podání ze dne 13. 7. 2021 výslovně setrvala, za požadavek zdržovací, ohledně kterého však přitom na základě částečného zpětvzetí žaloby správně řízení zastavil. Odvolací soud proto tento nárok hodnotí nikoli jako nárok zdržovací (negativní), nýbrž právě jako nárok odstraňovací (restituční) dle § 82 odst. 1 o.z. Ten je přitom ohledně článku ze dne 23. 4. 2018 opodstatněné dán, neboť článek, ve kterém bylo do práva na ochranu osobnosti žalobkyně neoprávněně zasazeno, je na webu žalované ke dni rozhodnutí odvolacího soudu dle provedeného dokazování stále veřejně přístupný a tento právně závadný stav lze a je třeba žalovanou odstranit.
33. Ohledně výroku o **spřádání konspirací** (a ve vztahu k němu uplatněným nárokům) však odvolací soud souhlasí s žalovanou, že tento výrok nepřesahuje přípustnou mez kritiky činnosti opoziční zastupitelky, a nejde proto o neoprávněný zásah do práva na ochranu osobnosti žalobkyně. Jedná se o výrok výrazně slabší intenzity zásahu, než který měly výše uváděné výroky o „*udavače*“, která „*napraskala*“ kauzu s hokejovými dotacemi. Jak vyplývá z logiky věci i z výpovědi žalobkyně, součástí její opoziční práce bylo kritické vystupování proti místní radniční koalici a činění podnětů i v jiných případech. Být lze tuto kritickou činnost považovat za legitimní a samozřejmou součást činnosti politické opozice, lze stejně tak legitimně (aniž by se zde vzhledem k užití formulaci jednalo o excesivní hodnocení) tolerovat, aby byla hodnocena obdobnými přívrastky, omezení jejichž užívání není v demokratické společnosti nezbytně nutné.
34. Pokud jde o hodnotící soudy, i přehánění a nadsázka, byť by byly i tvrdé, nečiní samy o sobě projev nedovoleným. Ani nepřijatelnost názoru kritika z hlediska logiky a podjatost kritika nedovolují samy o sobě učinit závěr, že kritik vybočil z projevu, který lze označit za *fair*. Pouze v případě, že jde o kritiku věci či jednání osob vystupujících ve věcech veřejných, která zcela postrádá věcný základ a pro kterou nelze nalézt žádné zdůvodnění (paušální kritika), je třeba považovat takovou kritiku za vybočující z „*fair*“ projevu (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 2. 2012, sp. zn. 30 Cdo 2230/2010).
35. Žalobkyně jako osoba vstupující (v té době) jako lokální opoziční politička do arény veřejné diskuse nemůže očekávat toliko pozitivní či alespoň neutrální hodnocení své činnosti, nýbrž by měla být schopna tolerovat právě i kritiku v tomto směru negativní. Jde totiž o kritiku, která může být založena na jisté míře nadsázky a nemusí ji rozhodně sdílet každý, nicméně v rámci demokratické společnosti, založené na pluralitě názorů, není nezbytné ji omezovat, a to ani u případně podjatých kritiků. Ve smyslu čl. 17 odst. 4 Listiny a čl. 10 odst. 2 Úmluvy zde proto chybí jeden

ze základních předpokladů pro zásah soudu jako orgánu veřejné moci do svobody projevu žalované. Nelze připustit, aby se prostor pro svobodné šíření názorů zúžil natolik, že obdobné hodnocení, dle kterého opozice sprádá konspirace proti vládnoucí koalici, bude právně zapovězeno.

36. Obdobně lze poukázat i na náleží Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2014, sp. zn. IV. ÚS 1511/13, v němž Ústavní soud dovodil, že požadavek na věcný základ kritiky je obtížně splnitelný tam, kde jde o ryzí subjektivní názor na konkrétní akty či projevy politika, např. označení politického projevu za balast. Nelze připustit, aby se prostor pro svobodné šíření názorů a myšlenek zúžil natolik, že bude ve veřejném prostoru zapovězeno hodnotit projevy politických představitelů slovy jako "*bezobsažná megalomanská spoušť banalit*" či "*tuny balastu*", resp. že bude zapovězeno kritizovat politické představitele za "*neschopnost věcně seznámovat veřejnost*" s čímkoli, např. s děním v obci, a to bez ohledu na to, jakou povahu ony kritizované projevy politických představitelů budou mít.
37. Se zřetelem ke všemu uvedenému dospěl odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně částečně změnil dle § 220 odst. 1 o.s.ř. a částečně potvrdil dle § 291 o.s.ř.
38. Protože došlo k částečné změně rozhodnutí soudu prvního stupně, odvolací soud rozhodl nejen o náhradě nákladů odvolacího řízení, ale originálně také o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně dle § 224 odst. 2 o.s.ř. Žalobkyně byla v celkovém výsledku v základu věci úspěšná ohledně skupiny výroků, týkajících se udavačství a obsažených v prvním článku (přičemž způsob a výše satisfakce zde byly toliko výsledkem volné úvahy odvolacího soudu o přiměřenosti), a naopak neúspěšná (respektive částečným zpětvzetím procesně zavinila částečné zastavení řízení před soudem prvního stupně) ohledně výroků ze druhého článku. Za této situace žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů (§ 142 odst. 2, § 146 odst. 2 věta první, § 224 odst. 1 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** dovolání přípustné v částech, v nichž bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč [§ 238 odst. 1 písm. c) o.s.ř.] a jen o nákladech řízení [§ 238 odst. 1 písm. h) o.s.ř.].

Ve zbytku **je** dovolání přípustné za předpokladu, že odvolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu, který rozhodoval ve věci v prvním stupni, ve lhůtě do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu.

Nesplní-li povinná řádně a včas povinnost uloženou vykonatelným rozhodnutím, může se oprávněná domáhat soudního výkonu (exekuce) rozhodnutí.

Brno 5. dubna 2023

JUDr. Michal Ryška v. r.
předseda senátu